

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **E. V.**, zast. Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. 10828/13/5000-14102-711138, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2017, č. j. 10 Af 28/2013 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím rozhodl o odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 18. 2. 2009, č. j. 71028/09/005914107145, na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2005 tak, že jej změnil způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

[2] Nejvyšší správní soud rozhoduje ve věci stěžovatele podruhé. Rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 5 Afs 44/2011 - 90, rozhodl o zrušení prvního rozsudku městského soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 11 Af 32/2010 - 49, i prvního rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, a to rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 4. 2010, č. j. 2001/10-1100-103204, a vrátil věc finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. S ohledem na reorganizaci finanční správy vedl od 1. 1. 2013 řízení žalovaný, který následně vydal rozhodnutí, jež bylo předmětem přezkumu městského soudu v projednávané věci.

[3] V nynější fázi věci zůstává sporná daňová uznatelnost těchto výdajů uplatněných stěžovatelem: nákup vozidla Mercedes-Benz, odpisy notebooku, sedací soupravy a osobního automobilu Fabia. Oproti věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Afs 44/2011 stěžovatel do řízení nově vnesl otázku uplynutí lhůty pro vyměření daně.

[4] Městský soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku marného uplynutí lhůty k vyměření daně. Lhůta počala běžet dne 1. 1. 2006 a měla skončit k 31. 12. 2008, byla však přerušena zahájením daňové kontroly dne 10. 1. 2007 a nově tedy měla skončit k 31. 12. 2010. Dále se zastavila zahájením prvního řízení před městským soudem ode dne 4. 6. 2010 až do právní moci prvního rozsudku městského soudu dne 4. 5. 2011. Poté běžela do zahájení prvního řízení před Nejvyšším správním soudem a stála po dobu jeho vedení, konkrétně ode dne 20. 5. 2011 do dne 15. 10. 2012. V té době z ní zbývalo celkem 195 dní a skončila tak uplynutím dne 29. 4. 2013. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 19. 4. 2013, daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 byla žalobci doměřena před uplynutím tříleté prekluzivní lhůty.

[5] Městský soud přisvědčil důvodům, pro které žalovaný neuznal výdaj na nákup automobilu Mercedes-Benz. Městský soud i Nejvyšší správní soud již ve svých prvních rozsudcích zdůvodnily, že listiny, které stěžovatel předložil k nákupu tohoto vozidla, byly v rozporu: z kupní smlouvy a pokladních dokladů vyplývalo, že stěžovatel nabyl automobil v roce 2005, kdežto z technického průkazu (a také z registru motorových vozidel) plynulo, že se tak stalo již v roce 2004. Jelikož stěžovatel nereagoval na výzvu finančního ředitelství v prvním řízení o odvolání a uvedený rozpor neodstranil, neunesl své důkazní břemeno. Žádné důkazní prostředky neoznačil a nepředložil ani v dalším řízení o odvolání, městský soud tedy také v nynější věci uzavřel, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl.

[6] Žalovaný dle městského soudu dostatečně odůvodnil své pochybnosti ohledně správnosti, důvodnosti a prokazatelnosti podaného daňového přiznání v rozsahu odpisů výše uvedených položek. U notebooku a sedací soupravy stěžovatel neprokával, že je nabyt od společnosti CIKOTA Prod. s. r. o. a za jakou pořizovací cenu, která je zároveň vstupní cenou pro odpisování. Pochybnosti o správnosti odpisu osobního automobilu Fabia plynuly ze zjištění z registru motorových vozidel, dle kterého stěžovatel automobil již v roce 2003 prodal.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel především tvrdí, že lhůta pro vyměření daně skončila již dne 12. 4. 2013. Navíc, i kdyby vycházel z úvah městského soudu, výpočet v odůvodnění napadeného rozsudku je chybný, neboť v době podání první žaloby zbývalo ze lhůty jen 200, nikoli 210 dní.

[8] Dále namítá, že nabytí vozidla Mercedes-Benz prokázal předloženou kupní smlouvou a pokladními doklady. Přechod vlastnického práva k vozidlu se neodvíjí od

pokračování

zápisu v registru motorových vozidel, ale od úplného zaplacení kupní ceny, jelikož tak bylo ujednáno v kupní smlouvě. V roce 2004 byl provozovatelem vozidla, ale nevlastnil jej. Nerozumí, z čeho pramení pochybnosti žalovaného. Pokud by vozidlo nabyl již v roce 2004, související výdaj by uplatnil v daňovém přiznání za rok 2004, což se nestalo. Náklady na provoz vozidla byly správcem daně uznány, stejně jako byl uznán příjem za pozdější prodej vozidla v roce 2005.

[9] K odpisům notebooku, sedací soupravy a osobního automobilu Fabia uvádí, že žalovaný neprezentoval relevantní pochybnosti o správnosti předložených dokladů, neboť existence všech věcí byla jasně prokázána.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti prezentuje argumentaci věcně shodnou s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Zjistil, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti, jelikož stěžovatel se omezil na zopakování žalobních bodů, aniž by reflektoval odůvodnění městského soudu. Nejvyšší správní soud vzal kasační stížnost k věcnému projednání v podstatě proto, že v ní je namítáno doměření daně po uplynutí prekluzivní lhůty. Ani k této problematice sice stěžovatel neuvádí téměř žádnou argumentaci, jedná se však o otázku, kterou soudy přezkoumávají z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal správnost všech souvisejících úvah městského soudu.

[13] Předesílá nicméně, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, ale také obsah jeho rozsudku (ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a je odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Pokud tak neučiní, není úkolem Nejvyššího správního soudu za něj tyto důvody domýšlet a závěry městského soudu přehodnocovat, a to zvláště za situace, kdy je jeho odůvodnění pečlivě zpracované jako v nynější věci.

[14] K otázce uplynutí lhůty pro vyměření daně Nejvyšší správní soud ve spisech ověřil správnost skutkových okolností, ze kterých městský soud vycházel. Následně přezkoumal zákonnost právních důvodů uvedených v napadeném rozsudku. Zcela se ztotožnil s interpretací relevantních zákonných ustanovení [§ 47 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb.,

o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, § 41 s. ř. s. a § 148 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 264 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů] a jejich aplikací na projednávanou věc. Zkontroloval také správnost uvedeného výpočtu. S ohledem na obsah kasační stížnosti odkazuje na podrobné odůvodnění městského soudu uvedené na str. 5 odst. 7 a str. 6 odst. 1 napadeného rozsudku a uzavírá, že lhůta pro vyměření daně měla skončit až 29. 4. 2013, tj. po té, co žalobou napadené rozhodnutí nabylo dne 19. 4. 2013 právní moci.

[15] Ke kasační argumentaci týkající se nákupu vozidla Mercedes-Benz uvádí, že stěžovatel jí relevantně nezpochybňuje závěr městského soudu o neunesení důkazního břemene z důvodu neodstranění rozporu týkajícího se roku pořízení vozidla. Jak uvedl městský soud, oba soudy tento závěr podrobně zdůvodnily již ve svých prvních rozsudcích a stěžovatel v dalším řízení o odvolání nepředložil žádné nové důkazy. Za těchto okolností je nasnadě, že hodnocení soudů bude i nyní zcela stejné a Nejvyšší správní soud proto stěžovatele odkazuje na relevantní část odůvodnění svého prvního rozsudku sp. zn. 5 Afs 44/2011, zejména na str. 8 a 9.

[16] Nad rámec nutného dodává, že argumentace týkající se prostého provozování vozidla v roce 2004 a nabytí vlastnictví až v roce 2005 byla rozvinuta až v nynější žalobě, nikoli v daňovém řízení a nebyla nijak doložena. Irelevantní jsou zmínky stěžovatele, že kdyby vozidlo nabyt již v roce 2004, související výdaj by uplatnil v daňovém přiznání za rok 2004, a že náklady na provoz vozidla byly správcem daně uznány, stejně jako byl uznán příjem za pozdější prodej vozidla v roce 2005. Žalovaný správní orgán ani městský soud nezpochybovaly, že stěžovatel vozidlo v minulosti provozoval, vlastnil a měl s tím spojené výdaje. Podstata věci spočívá v tom, že neunesl důkazní břemeno ohledně toho, že se nákup vozidla uskutečnil tak, jak deklaroval.

[17] Námitkou týkající se odpisů notebooku, sedací soupravy a osobního automobilu Fabia se stěžovatel zcela mýlí s důvody napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného. Žalovaný nezpochyboval existenci těchto věcí, ale u notebooku a sedací soupravy dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene zejména ohledně pořizovací ceny, u osobního automobilu Fabia poukazoval na to, že jej stěžovatel v roce 2005 již nevlastnil. Tyto důvody stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti nijak nezpochybnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu